

ÜMİT KILIÇ'IN BIRAKTIĞI BOŞLUK...

2008 Haziranı'nın 21'i... Çiçekler açmış Anadolu'nun çatısında. Ardahan baharla ilkyazı buluştururken, kır çiçekleriyle bezetmiş dağlarını. Sarıçam ormanlarına aşağı pus iniyor. Yaylalarda davul zurna sesleri; Çıldır gölünde berrak dağ suları çalkalanıyor.

Ah, gözünü sevdiğim umut, ah o mavi mineler gibi parlayan gözlerde yanıp sönen gülücükler... Neşenin, sevincin, Ümit'in Çıldırısın, Ardahanısın sen.

Ardahan'da, Dursun Akçam Kültürevi'nde 4. Dursun Akçam Kültür Sanat Günleri'nin ikinci günündeyiz. Dursun Akçam'ın Kanlıdere'nin Kurtları adlı romanından uyarladığım aynı adlı oyun oynanıyor sahnede. Oyunun son sahnesine o yıl içinde yitirdiğimiz Dursun Akçam dostu, dağ rüzgârları kadar özgür yürekli ve isyankâr insan Kemal Gültekin'i anan parçalar eklemiştir. *"Bir öğretmene rastladım beldede, Kemal'muş adı, Süzgeç diye bir gazete çıkarırmış"* diyor Telli Ana'yı oynayan Dursun Akçam'ın bacısı Adalet Sarıçam; arkamdaki sıralardan birinden *"Kemal ağabey"* diyen bir ses duyuyorum. Dönüyorum. Hemen boşaltmış mavi gözlerinden duru gözyaşlarını sevgili Ümit Kılıç.

Oyun bitimine hatta dakikalar sonrasına kadar dinmiyor Ümit'in gözyaşları ve ayakta alkışlıyor, alkışlıyor, alkışlıyor oyunu.

"Ağbi, eline, yüreğine sağlık, Kemal ağabeyi ölümsüzleştirdin" diyor Ümit.

Olası mı insanı ölümsüzleştirmek Ümit? Senin için ne yapalım şimdi?

Sonra bir şekilde yolunu buluyorum, sevgili psikologumuz Cengiz Şıklı ile karşı karşıya getiriyorum Ümit'i. Cengiz Şıklı, Moğol atlılarının at üstünde bin kilometre

yol aldığını, acıkıp susadıkça atının damarından kırbasına çektiği at kanıyla beslenip yolunu sürdürdüğünü anlatmış ya yıllar önceki bir Damal şenliğinde, Ümit de binmiş mi o gülen gözleri, o güzel yüzü, oyuncu yüreğiyle Cengiz'in dalına... O diyalog dünya durdukça sürmeliydi aslında.

“Ola köppoğlu” diyor Ümit, “hele bırak bin kilometreyi, min bir ata da Gars’a kadar get daha! Yeyip içmeden... Bir de atının ganını içeceğimış... Ola senin palavran batsın...”

Cengiz, bir yandan koca gövdesiyle kavga edip alı al moru mor yanıtlamaya çalıştıkça Ümit'i, onun Terekeme ağzı, gülen yüreği yeni sözler, söylemler üretiyor, yerlere yatıyoruz gülmekten.

Ah Ümit ah! Hangi bir anıyı aktarayım, hangi kör olası bellek parçasıyla kavga edeyim senin bıraktığın boşluğu doldurabilmek için.

Dursun Akçamlı, Arif Sağlı Akçakale söyleşilerini mi, devletin köyünüze atadığı imam için ürettiğin fıkraları mı, hiçbir makamdan, hiçbir yetkiden yılmamış, insana, doğaya, iyiye, güzele vuran haberci yüreğini mi?...

Anlatmakla bitmezsin sen Ümit. Artık ne Ardahan eski Ardahan, ne Çıldır eski Çıldır, ne de o göl eski göl... Balıkların tadı da bozulmuş olacak artık, rüzgârın neşesi azalmış, dağların beli bükülmüş...

Elbet asacağız gülen bir fotoğrafını Dursun Akçam Kültürevi'nin duvarına, sevgili Kemal Gültekin'in yanına ve elbet seni hep anacağız canımız sağ oldukça, o yapı orada durdukça.

Neye yarar ki, senin hep gülen o mavi gözlerin ve yaşama neşe katan o sevinçli sesin olmayınca?...

Ömrümüz bir kat daha yetimleşti sevgili Ümit!